

Arrest

nr. 72 379 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 september 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 29 november 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Nigeriaans staatsburger te zijn van Ika Igbo afkomst. U bent gehuwd en hebt 4 kinderen. U werd geboren op 02/04/1972 in Abavo (Delta State) en bleef er tot 1992. Toen verhuisde u naar het vlakbij gelegen Agbor. In 1999 of 2000 verhuisde u naar Port Harcourt (Rivers State) vanwege de problemen in uw dorp. Uw vader (E.R.) was een belangrijk en geliefd man in uw geboortedorp Abavo. Hij was lid van de Community Development Council. In september 2000 werd hij echter aangevallen op straat: hij overleed aan zijn verwondingen op 1 maart 2001. In 2006 kreeg u telefoon van (R.A.) met de vraag of u president wou worden van de Abavo Youth Association in Port Harcourt. Vanwege de dood van uw vader wilde u zich liever niet engageren, maar na aandringen liet u zich toch overhalen en na een tijd vond u ook voldoening in deze functie. In 2007 kreeg u telefoon

van (A.). Hij zei dat elke jeugd-president uit de Niger delta vrijwilligers moest vormen uit de jeugd om bij de militanten te komen vechten voor de emancipatie voor de Niger delta. U zei dat u niet wilde meewerken omdat u tegen geweld bent. (A.) zei dat u 'het zou weten wanneer de tijd rijp is'. Eind 2010 kwamen 's nachts mannen naar uw huis. U hoorde hen zeggen: nu zijn we voor jou gekomen. Daarna waren er geweerschoten in de lucht en veel lawaai. Uw honden lieten de mannen niet binnen over de omheining. U rapporteerde dit aan de politie en ze zeiden dat u de volgende keer moest bellen. In november 2010 's nachts kwamen opnieuw mannen naar uw huis. U belde de politie, maar ze kwamen pas 3 uur later aan. De mannen schoten met een geweer in de lucht. Ze riepen: Frank, we zijn hier voor jou. Ze wachtten een reactie af. Na een tijdje vertrokken ze. In januari 2011 's nachts deed zich opnieuw hetzelfde scenario voor. De burens kwamen erna naar uw huis en adviseerden u naar de politie te gaan, wat u de volgende dag ook deed. U was erg bang en familieleden legden de link met wat gebeurd was met uw vader. Begin februari nam u de bus naar Lagos. U kende er iemand en verbleef bijna een week in een kerk. U kreeg ook een telefoon en men zei: waar je ook bent, we zullen je vinden. U nam een vliegtuig naar Beirut. Daar stapte u op een boot en reisde naar België. U kwam aan in België op 7 maart 2011 en vroeg asiel aan op 7 maart 2011.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u volgende documenten neer: een kalender 2010 van de Abavo Youth Association waarop uw foto te zien is, verschillende certificaten van uw handelszaak, het overlijdensattest van uw vader, een dvd van de begrafenis van uw vader, een leeftijdsverklaring, een verklaring door uw zaakwaarnemer (G.E.), foto's van uw huwelijk en van uw gezin, uw rijbewijs, uw business card, uw lidkaart van de People's Democratic Party (PDP), lidkaart PDP van uw vader en tenslotte het postbewijs dat deze zaken naar u werden opgestuurd.

B. Motivering

Na nader onderzoek van alle door u ingeroepen asielmotieven stel ik vast dat ik u noch de status van vluchteling, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan geven. Er dient immers te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen onvoldoende elementen aanhaalt die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de aanval op en het overlijden van uw vader (R.E.) in 2001 klaarblijkelijk helemaal los staan van uw problemen in Nigeria en uw asielaanvraag in België.

Hoewel u tijdens het gehoor door het CGVS bevestigend antwoordt op de vraag of er een verband is tussen de dood van uw vader en uw vertrek uit Nigeria (gehoor CGVS, p. 10), blijkt uit een analyse van het geheel van uw concrete verklaringen tijdens datzelfde gehoor eerder het tegendeel. U verklaart immers dat de aanval op uw vader volgde op bedreigingen door onbekenden en te wijten was aan een lokaal probleem in Abovo (gehoor CGVS, p. 10). U stelt weliswaar dat de aanval op uw vader de reden was dat u verhuisde naar Port Harcourt (gehoor CGVS, p.6) en dat u door deze aanval ook aanvankelijk weigerachtig stond om het voorzitterschap van de Abavo Youth Association in Port Harcourt op te nemen, maar er kan geen verband worden afgeleid tussen de problemen die u in Port Harcourt kreeg en de vroegere problemen van uw vader in Abovo. De problemen waarmee u in Port Harcourt te maken kreeg vonden immers hun oorsprong in het feit dat u weigerde jongeren te vormen om hen in te zetten in de plaatselijke militantenbewegingen in de Niger delta en waren bijgevolg op hun beurt lokaal van aard. Bovendien dient nog worden opgemerkt dat de aanval op uw vader plaatsvond in 2000, dus meer dan 10 jaar geleden, hetgeen evenzeer toelaat om het verband tussen deze aanval en de door u aangehaalde recente problemen in 2007 en in 2010-2011 te betwijfelen. Met betrekking tot de inhoud van de verklaring op eer (dd. 29 maart 2011) van uw zaakwaarnemer (G.E.), met als hoofding 'Declaration of Threat to Life' kan het volgende worden opgemerkt. Vooreerst kan de bewijskracht van een document van uw zaakwaarnemer bij voorbaat worden gerelativeerd, gezien de specifieke vertrouwensrelatie die u met de man heeft. Daarnaast kan nog het volgende worden opgemerkt. In het document verklaart uw zaakwaarnemer dat de militanten uit Abavo die uw vader vermoordden u daarna naar het leven stonden en dat u zich daarom verplicht zag naar Port Harcourt te verhuizen. Verder stelt de verklaring dat deze militanten u in september 2010 wisten op te sporen in Port Harcourt en sindsdien enkele pogingen ondernamen u te vermoorden. Gedurende het gehoor op het CGVS verklaarde u echter dat u de militanten van de Niger Delta vreest (gehoor CGVS, p.12). U verklaarde nooit dat u de militanten uit Abovo vreest en legde op geen enkel moment een concreet verband tussen uw belagers en deze van uw vader. Wanneer u expliciet gevraagd werd of de dood van uw vader te maken heeft met de redenen van uw vertrek uit Nigeria antwoordde u enkel dat het daardoor was dat u in eerste instantie geen deel wou uitmaken van de activiteiten van de Abova clan in Port Harcourt (gehoor CGVS, p.10). Met andere woorden: zelfs nadat u er expliciet naar gevraagd werd, gaf u niet aan dat uw vermeende vervolging in Port Harcourt gelinkt zou zijn aan de moord van uw vader in Abavo in 2001. De verklaring van uw zaakwaarnemer wordt dus allerminst ondersteund door de door u afgelegde verklaringen op het CGVS. Deze verklaring doet dan ook twijfels rijzen over de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hoe

pijnlijk ook uw persoonlijk leed ten gevolge van het overlijden van uw vader, toch kan er geen verband gelegd worden tussen zijn dood en uw vermeende vervolging door de milities in Port Harcourt.

Verder kan vastgesteld worden dat de door u aangehaalde bedreigingen namelijk een telefoontje in 2007, 3 nachtelijke bezoeken aan uw huis eind 2010 - begin 2011 en een telefoontje in februari 2011 onvoldoende ernstig zijn om te kunnen spreken over een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat het telefoontje van (A.) uit 2007 betreft waarin hij u vroeg om jongeren te vormen om hen in te zetten in de plaatselijke militantenbewegingen in de Niger delta en u dit weigerde verklaart u dat u dit telefoontje niet serieus nam en dat het iets kleins was (gehoor CGVS, p.14). Dit telefoontje kan dan ook bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden, aangezien u zelf verklaart dat u er geen probleem in zag. Bovendien kan uit de formulering door (A.) dat u 'het zou weten wanneer de tijd rijp is' niet expliciet opgemaakt worden dat het hier om een bedreiging gaat. Daarenboven was dit telefoontje een alleenstaand feit want uit uw verklaringen blijkt nergens dat (A.) in de jaren nadien nog contact met u opnam in verband met zijn eerder verzoek. Bij de 3 nachtelijke bezoeken aan uw huis eind 2010-begin 2011 dienen enkele kanttekeningen geplaatst worden.

Eerst en vooral is het vreemd dat eind 2010 mannen midden in de nacht plotseling naar uw huis komen, met geweren in de lucht schieten en u bedreigingen toeroepen. Immers, sinds het telefoontje in 2007 had u nooit enig probleem ervaren.

Daarnaast berust uw verklaring dat de mannen die in de nacht naar uw huis kwamen militanten zijn, enkel op een vermoeden. U verklaart dat u niet weet wie het zijn en dat u hun gezicht niet zag, maar dat u vermoedt dat ze de militanten zijn door het soort geweer dat ze gebruiken en doordat er voorvallen in de omgeving waren waar mensen vermoord werden, maar er niets gestolen was (gehoor CGVS, p.12,13). U hebt het daarbij over 2 presidenten van jongerenbewegingen van andere gemeenschappen. U verklaart dat u niet weet waarom ze gedood werden, maar dat het misschien vanwege dezelfde reden is (gehoor CGVS, p.12). Uw verklaring dat de mannen die 3 keer 's nachts naar uw huis kwamen militanten zijn berust dus enkel op een vermoeden. U slaagt er op geen enkele manier in om dit vermoeden hard te maken. U slaagt er ook niet in om meer specifieke informatie te geven over deze 'militanten'. Als u meermaals gevraagd wordt om te specificeren wie u vervolgt, geeft u slechts één maal enkele namen op (gehoor CGVS, p.14), maar wanneer de vraag u op andere momenten wordt gesteld kunt u niets meer zeggen dan 'ik weet niet wie achter me aan zit' (gehoor CGVS, p.5), dat het de 'militanten' zijn van de Niger Delta (gehoor CGVS, p.13,15), hetgeen erop wijst dat u volstrekt geen zekerheid heeft over hun precieze identiteit. U slaagt er ook niet in een specifieke organisatie te benoemen (gehoor CGVS, p.13). Van iemand die vervolging vreest door een groepering zou toch verwacht worden dat hij pogingen onderneemt om hier meer informatie over te verzamelen.

U verklaart dat de militanten u vervolgen omdat u hen tegenwerkt. U weet niet hoe ze dit wisten, maar u denkt dat sommige jongeren uit uw clan dit aan de militanten verklaptten (gehoor CGVS, p.15). Uw verklaring berust dus enkel op een vermoeden en u bent niet zeker waarom men u zou zoeken.

U verklaart dat de militanten u willen doden en u geeft ook voorbeelden van andere jeugdleiders die gedood zijn door de militanten (gehoor CGVS, p.12). Het is dan ook vreemd dat deze militanten wel drie keer 's nachts naar uw huis te komen, maar geen enkele keer binnendringen in uw woning en gewoon weer vertrekken wanneer er geen reactie komt. Dit gebrek aan daadkracht doet verder afbreuk aan de ernst van de door uw voorgehouden vervolging.

Uit bovenstaande kan besloten worden dat niet duidelijk is waarom mannen in 2010-2011 plots 3 keer 's nachts naar uw huis komen, dat niet duidelijk is wie deze mannen zijn en dat deze mannen u enkel verbaal bedreigden en uw woning niet binnendrongen.

Betreffende het telefoontje dat u kreeg in februari 2011 in Lagos, in de laatste dagen voor uw vertrek, dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen over dit telefoontje uiterst vaag zijn. U heeft geen idee wie u opbelde en hoe ze aan uw nummer geraakt waren (gehoor CGVS, p.14). U weet ook niet of het telefoontje ook van Ayinla of van de militanten kwam, maar u vermoedt het omdat de persoon aan de lijn dezelfde dingen zei (gehoor CGVS, p.15). Dit telefoontje kan dan ook bezwaarlijk als een daad van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aanzien worden.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat u niet alle mogelijkheden hebt aangesproken om bescherming te vinden in eigen land.

Na het derde nachtelijke bezoek aan uw huis heeft u wel klacht ingediend bij de politie, maar heeft u niet de moeite genomen om de afhandeling van deze klacht af te wachten. U verklaart dat er nog geen resultaat was in het onderzoek op het moment dat u vertrok (gehoor CGVS, p.13). U heeft kortom de politie nooit de kans gegeven om de zaak te onderzoeken.

Bovendien kan worden vastgesteld dat de door u ingeroepen feiten plaatselijk van aard zijn. Immers, u vreest de militanten van de Niger Delta en verklaart dat daardoor uw leven in gevaar is. Er zijn dan

ook geen aanwijzingen dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen, bijvoorbeeld in Lagos of in uw geboortedorp Abavo. U stelde dat ze u zullen weten te vinden (gehoor CGVS p.16), maar gezien de grootte van het land is het onwaarschijnlijk dat uw belagers u overal zouden kunnen vinden. Als u gevraagd wordt waarom u niet in Lagos zou kunnen leven antwoordt u dat de militanten u in Lagos zouden vinden omdat ze u opbelden toen u in Lagos was (gehoor CGVS, p.16). Deze verklaring is allerm minst overtuigend, vermits uit uw verklaringen blijkt dat u volstrekt niet zeker weet dat het militanten waren die u opbelden. Bovendien wonen in Lagos 8 miljoen mensen: het is weinig waarschijnlijk dat uw belagers u er zouden kunnen vinden. Op de vraag of u in uw geboortedorp Abavo zou kunnen leven antwoordt u dat u achterdochtig bent sinds de dood van uw vader en nog weinig contact hebt met de mensen van uw tribe (gehoor CGVS, p.16). Deze verklaring komt erg vreemd over aangezien u sinds 2006 president was van de Abavo Youth Association in Port Harcourt. U hield van deze job en zag het als een manier om bij te dragen aan uw clan (gehoor CGVS, p.14). Er kan dan ook besloten worden dat er geen aanwijzingen zijn dat u zich niet elders in Nigeria zou kunnen vestigen. Er kan uit hetgeen voorafgaat niet besloten worden dat u uw land uit 'vrees voor vervolging' heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zou lopen, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De door u in het kader van uw asielrelaas neergelegde documenten wijzigen bovenstaande vaststellingen niet. De kalender 2010 van de Abavo Youth Association (Port Harcourt branch) waarop uw foto te zien is, toont aan dat u op dat moment voorzitter was van deze vereniging, wat hier niet direct betwist wordt. De verschillende certificaten van uw handelszaak en uw business card geven meer informatie betreffende uw handelszaak in Port Harcourt, wat hier niet in twijfel wordt getrokken. Het overlijdensattest van uw vader, een dvd van de begrafenis van uw vader en de lidkaart van de PDP van uw vader geven meer informatie over uw vader en het overlijden van uw vader. Deze informatie is echter niet relevant voor uw asielrelaas, zoals hierboven reeds werd aangegeven. Uw rijbewijs, de leeftijdsverklaring door uw broer en de foto's van uw huwelijk en van uw gezin bevatten identiteitsgegevens en persoonlijke informatie over uw gezinssamenstelling waaraan hier niet meteen getwijfeld wordt. Uw lidkaart van PDP voegt geen relevantie toe aan uw relaas: er is geen link met uw asielrelaas en u verklaarde erover dat iedereen zo'n kaart nodig heeft om te kunnen stemmen (gehoor CGVS, p.14).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op een schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de hoorplicht en het motiverings- en zorgvuldigheidsbeginsel alsook een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker merkt op dat de commissaris-generaal volkomen onterecht stelt dat de aanval op en het overlijden van verzoekers vader in 2001 helemaal los zou staan van zijn eigen problemen en zijn asielaanvraag in België. Verzoeker verwijst hiertoe naar het feitenrelaas.

Vervolgens meent verzoeker dat de commissaris-generaal nagelaten heeft rekening te houden met het subjectieve element van verzoekers angst enerzijds en verzoekers familiale en politieke achtergrond anderzijds. Verzoeker verwijst daartoe naar de UNHCR-proceduregids. De commissaris-generaal hield geen rekening met het feit dat de bedreigingen voor verzoeker wel voldoende ernstig waren om zijn land te ontvluchten en evenmin met het feit dat verzoekers vader reeds wegens zijn politieke overtuigingen aangevallen werd en aan zijn verwondingen uiteindelijk is overleden noch met verzoekers vreedzaam politiek engagement waardoor hij gevisieerd werd door gewelddadige milities.

Ten slotte wijst verzoeker erop dat hij ook in zijn vluchtoord in Port Harcourt opnieuw problemen kende en verschillende keren met de dood bedreigd werd, zodat een intern vluchtalternatief voor verzoeker totaal uitgesloten was.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtzoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij

beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verweerder oordeelde terecht dat de dood van verzoekers vader in 2001 niet gecorreleerd is met de persoonlijke problemen van verzoeker. De aanval op verzoekers vader vond plaats in 2000 in Abovo, dus meer dan tien jaar geleden (gehoor CGVS, p.10, p.16). In de bestreden beslissing wordt tevens omstandig en terecht uiteengezet waarom de verklaring van verzoekers zakenpartner dat er wel degelijk een verband is tussen de personen die verzoekers vader vermoordden en diegenen die verzoeker naar het leven stonden allerminst ondersteund wordt door verzoekers eigen verklaringen, namelijk dat hij de militanten van de Niger Delta vreest en dat hij nooit verklaarde dat hij de militanten uit Abovo vreest en op geen enkel moment een concreet verband legde tussen zijn belagers en deze van zijn vader.

De vermeende problemen waarmee verzoeker in Port Harcourt te maken kreeg, vonden tevens hun oorsprong in het feit dat verzoeker weigerde jongeren te vormen om hen in te zetten in de plaatselijke militantenbeweging in de Niger Delta (gehoor CGVS, p.11, p.15) en waren bijgevolg lokaal van aard.

Omwille van verzoekers verklaringen blijkt dat er geen verband kan gelegd worden tussen de dood van zijn vader en verzoekers vermeende vervolging door de milities in Port Harcourt. Gelet op het feit dat verzoeker er ook in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt dit verband alsnog aannemelijk te maken, kan niet worden ingezien hoe een bijkomend gehoor een ander licht op deze vaststelling zou kunnen werpen.

De vrees voor vervolging dient niet alleen subjectief aanwezig te zijn maar moet ook kunnen worden geobjectiveerd. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de vrees voor vervolging aan de hand van concreet verifieerbare elementen aannemelijk maakt.

Verweerder wijst er daarenboven terecht op dat de vrees omwille waarvan verzoeker zijn land van herkomst verlaten heeft, problemen betreft met militanten van de Niger Delta. Zoals uit het voorgaande blijkt, heeft verzoeker niet aannemelijk weten te maken dat deze vermeende vrees verband houdt met de aanval op en het overlijden van zijn vader in Abovo. Het feit dat enerzijds verzoekers vader problemen kende in 2001 in Abovo en anderzijds verzoeker zelf problemen zou hebben gekend in Port Harcourt, volstaat op zich niet om te kunnen vaststellen dat een intern vluchtalternatief voor verzoeker totaal uitgesloten zou zijn. De commissaris-generaal heeft er terecht op gewezen dat het gezien de grootte van het land onwaarschijnlijk is dat zijn belagers hem overal zouden weten te vinden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien de asielzoeker geen aanspraak kan maken op nationale bescherming. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze eerst de mogelijkheden tot bescherming zou uitputten in zijn land van herkomst. Verzoeker voert geen enkel verweer omtrent de vaststelling dat hij niet alle mogelijkheden heeft aangesproken om bescherming te vinden in eigen land, nu hij na het derde nachtelijke bezoek aan zijn huis wel klacht indiende bij de politie, maar niet eens de moeite nam om de afhandeling van deze klacht af te wachten.

De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier aangaande (i) het ontbreken van een verband tussen de dood van verzoekers vader en verzoekers persoonlijke problemen (ii) de dreigtelefoon in 2007 en de drie bezoeken aan zijn woning (iii) het niet afdoende beroep doen op de beschermingsmogelijkheden in het land van herkomst (iv) de lokale aard van de vermeende problemen (v) de bijgebrachte documenten. Aangezien de bestreden beslissing steun vindt in het administratief dossier, terecht en pertinent is en niet afdoende wordt weerlegd, wordt ze door de Raad tot de zijne gemaakt.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.3. Verzoeker voert geen specifiek element aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS